

A Diósd Református Gyülekezetben március 21-én elhangzott alkalom leírt változata:

Igeszakasz: János 19,1-16.

Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megkorbácsoltatta. A katonák tövisből koronát fontak, a fejére tették, és bíbor ruhát adtak rá; odajárultak hozzá, és ezt mondták: Üdvöz légy, zsidók királya! – és arcul ütötték. Pilátus ismét kiment, és így szólt hozzájuk: Íme, kihozom őt nektek. Tudjátok meg, hogy semmiféle bűnt nem találok benne. Ekkor kijött Jézus, rajta volt a töviskorona és a bíbor ruha. Pilátus így szólt hozzájuk: Íme, az ember! Amint meglátták Jézust a főpapok és a szolgák, így kiáltottak: Feszítsd meg, feszítsd meg! Pilátus pedig ezt mondta nekik: Vegyétek át ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnösnek. A zsidók így válaszoltak neki: Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát. Amikor Pilátus ezt meghallotta, még nagyobb félelem szállta meg. Ismét bement a helytartóságra, és megkérdezte Jézust: Honnan való vagy te? De Jézus nem felelt neki. Pilátus ekkor így szólt hozzá: Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, de hatalmam van arra is, hogy megfeszíttesselek? Jézus így válaszolt: Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked: ezért annak, aki engem átadott neked, nagyobb a bűne. Ettől fogva Pilátus igyekezett őt szabadon bocsátani, de a zsidók így kiáltottak: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki királlyá teszi magát, az ellene szegül a császárnak. Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta Jézust, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet Kövezett-udvarnak, héberül pedig Gabbatának neveztek. A páskaünnep előkészületi napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhoz: Íme, a ti királyotok! Azok pedig felkiáltottak: Vidd el, vidd el, feszítsd meg! Pilátus ezt mondta nekik: A ti királyotokat feszítsem meg? A főpapok így válaszoltak: Nem királyunk van, hanem császáruk! Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék.

Igehirdetés: Krisztus mindenké felett

Gyakran megesik velünk mostanában, hogy eltörünk tányérokat vagy poharakat. No nem a veszekedés hevében, hanem mert éppen gyakoroltatjuk a mosogatás és elpakolás művészetét a gyerekekkel. És sokszor előfordul, hogy a törés után hibásakat keresünk. Miért nem raktad beljebb, tudod hogy ott eléri és lerántja, miért ide tetted, ahonnan leverem a könyökömmel. És megy a te vagy a hibás gondolkör. Szerintem ez mindenkinek ismerős. Az élet megannyi területén így vagyunk: ha valamit elrontunk vagy kudarcot vallunk, keressük a hibást, vagy a nálunknál még hibásabbat. Áthárítjuk a kudarcot, a rossznak a megcselekvését. Ez jutott eszembe, amikor ennek a történetnek hangulatát próbáltam megragadni. Valahogy ezt az egész Jézus passiót, Jézus kihallgatásának maceráját, ezt az egész igazságtalan

bolondériát, amit itt játszanak vele, a gonosz hozzáállást, a képmutató viselkedést, a gúnyolódást, az egészet szeretnénk úgy látni, mintha az isteni szeretet kudarca lenne. És, aki még nem fogadta el Megváltójának Krisztust, így is látja, pedig valójában ez az ember csődje, az egész emberiségé. De hogy még egyet csavarjak rajta: miközben az ember csődje Krisztus szenvedése, és halála.. MÉGIS az isteni kegyelem győzelme ez.

A mai igénk ezt a nehéz gondolkört járja be: A MÉGIS gondolatot. Fiatalként olvastam Gyökössy Endre Mégis öröm c. könyvét, ami Pálról szól. Akinek elvileg, emberileg nézve szenvednie kellett volna a börtönben, Pál mégis örül és mindenkit erre biztat a flippi levelében. Ez a MÉGIS ez a keresztenek ajándéka. A tanítványok kérdezték egyszer Jézust, hogy mi lesz a jutalmuk azért hogy ők követik őt...Hát ez a MÉGIS bizonyosan a jutalmak között van. Krisztus mégis mindenek felett győzedelmeskedett, Krisztus MÉGIS király, ember és bíró. Ez a MÉGIS a mi életünk reménysége.

Kedves testvérek, sokat gondolkodtam azon, hogy ez az egész igeszakasz hol találkozhat velünk itt a mában. De azt értettem most meg, hogy most arra van szükségünk, hogy a fókusz egészen Krisztuson legyen. Most nem rólunk van szó, hanem Jézusról, a mi királyunkról és bírónkról, az igaz emberről.

1.Jézus MÉGIS király. Pilátus azt gondolta, hogy talán elég lesz megkorbácsoltatnia Jézust. A korbácsolás úgyis a halálbüntetés egy része volt, de leginkább nevelő hatással bíró eszköznek szánták. elrettentésnek. Olyan fájdalmas volt az erős szíjából font, végére csont és fémszilánkokkal tűzdelt csapás, hogy általában elég volt ahhoz, hogy a vádlott bevalljon mindent és többet ne tegyen bűnt. De Jézust nem kellett nevelni. Aztán a katonák egyfajta trónralépési paródiát is megrendeznek. Felöltöztetik bíbor színű ruhába, minta a királyi palástja volna, koronát adnak rá, csak éppen nem fényes arany koronát, hanem tövisből, a makacs törhetetlen növényből készített koronát. A tövis az átok és hiábavalóság szimbóluma, tövist és bogáncsot terem a föld Ádám és Éva bűne miatt. Véresre sebezte Jézus fejét. Minta Jézus a keserű pohár kiívása után valóban magára kezdené venni az összes bűnért való bűnhődést. Aztán üdvözik sorban ave kürios-szal. Minden megvetésük nemcsak Jézus, hanem az egész zsidóság iránt benne van mindebben. Most végre ki is mutathatják, mennyire lenézik őket és megalázzhatják őket. A trónja pedig tudjuk jól, maga a kereszt lesz. Az Atya beleviszi Krisztust az embervilág aljasságának legaljába. Egy királynak az a feladata, hogy országa népének javát munkálja és, ha kell, megvédje őket hadsereggel, fegyverrel, harcoljon az övéiért, ha bajba kerülnek. Azt hiszik Jézus csak egyszerű bűnöző, aki álmessiaszt játszik és jól felhergelte a népe vezetőit. Nincsenek is alattvalói, senki nem kel a védelmére, hol vannak a fegyverei, török, lándzsák. Krisztus látszólag itt csak egy beöltöztetett bábú. MÉGIS király, de az ő fegyverei mások. Nagyon hamar elterjedt Krisztus halála után az a fajta Jézus ábrázolás, amelyet Arma Christinek neveznek. Krisztus fegyverei, így lehetne fordítani. Ha megnézünk egy ilyen képet, akkor láthatjuk, hogy Jézus szenvedéstörténetében azok az eszközök vannak ábrázolva, amiket nem ő használt, hanem mindazokat elszenvetde, amit az eszközök használói ráérttek. Később el is terjedt címerpajzsként való ábrázolása, mint a király Krisztusnak a pajzsa. Kép: kereszt, dobókocka, kalapács, létra, nádszál-ecettel, kézmosó kancsó, korbács, kakas, szablya, pénz, kehely, szögek. A római katonák bár gúnyból, de kimondták az

isteni küldött titkát: Ő király, aki elszenvedi népe helyett a büntetést, aki megvédi népét a halálos szenvedéstől, aki meghal népéért és ezzel a legnagyobb jót adja meg nekik: a bűnbocsánatot, az örök üdvösséget. Kedves testvérem, amikor te szenvedsz, felismered-e a szenvedésben Krisztus titkát, hogy ő veled van benne és le fogja győzni veled a gonoszt és a fájdalmat, mert ő MÉGIS KIRÁLY? Felismered-e, hogy ez mekkora ajándék? Nem a gonoszság uralkodik feletted, hanem te már Jézus királyságában élhetsz, és a te királyod megszabadít.

2.MÉGIS EMBER!

Pilátus a korbácsoltatás és beöltöztetés után, talán mert mindazokat szájalomkeltés miatt is tette, hátha ennyi is elég lesz ennek a csőcseléknek kihozhatja Jézust és ártatlannak vallja, immár másodjára a procedura alatt és kimondja a híres mondatot: Ecce homo- Íme az ember! Mit érthetett alatta? 1. Nézzetek erre a szerencsétlen flótásra, hogy ő lenne politikailag veszélyes rátok nézve? nevetséges, ő csak egy egyszerű ember. Talán Pilátus részvétet akart kelteni? Vagy íme az ember, akit idehoztatok, most már jól megbűnhődött, a korbácsoltatás kemény volt, hagyjátok most már elmenni, jogilag úgysem bűnös. Vagy kimondott valami olyat, amit János a filozófus evangélium író itt hangsúlyozni akar: ennek hatalmas jelentősége van, mert Íme az ember, az egyetlen ember a többi elembertelenedett között. Sok embertelenné vált ember között az igazi, az egyetlen, az ember Fia, az új ember. „Az ecce homo egész jelenete a mi magunk nyomorának, önbecsapó, önkorbácsoló, öngúnnal kipellengérezett természetünknek rettenetes szimbóluma”. Vagyis ő a MÉGIS ember, akinek szemébe nézve, akire ránézve, meglátjuk kik vagyunk valójában. Milyen emberek vagyunk. A szenvedésben lévő Krisztusra tekintve láthatjuk meg azt az igazságot, amik legbelül vagyunk. Önzőek, akik önmagukat féltik, akik, gyávák, akik pénzsóvárok. Hol vannak a szimpatizálók? A Nikodémusok és Arimátiaiak, hol vannak a tanítványok? Feszítsd meg! Nem csak a Nagytanács, Pilátus vagy Júdás itt a bűnös, nemcsak a nyilvánvalóan vétkesek Jézus tökéletes Isten és tökéletes ember, kettős természetének emberséges voltát láthatjuk, aki testében, lelkében szenved most miérettünk. Nem álszenvedés volt, mert isteni léte miatt úgyse érzett semmit, nem . Ő az ember! Mi csak a dicsőséges Jézust akarnánk, de Jézus attól a MÉGIS EMBER, hogy ő nemcsak a szimpatizánsaiért halt meg, hanem az ellenségeiért is, és ezt senki nem vállalta azóta sem.

Amikor téged ér gyalázat, vagy nem becsülnek, vagy amikor te alázol meg másokat és nem tiszteled a másokban az embert, gondolsz-e Krisztusra, mersz-e őhózzá a MÉGIS EMBERHEZ folyamodni bocsánatért vagy vigaszért? Tudsz-e imádkozni az ellenségeidért, tudsz-e megbocsátani...

3.MÉGIS BÍRÓ

Pilátus hamar rájön, hogy itt már nincs szó perről, csak az ítélet végrehajtásáról. Pilátus tudja, hogy egyébként csak neki van hatalma halálos ítélet meghozatalára, mégis gúnyolódik rajtuk, hogy Vegyék át a Nagytanács tagjai és feszítsék őket keresztre, ha ennyire akarják, mert ő ártatlannak találja, immár harmadjára. De most behozzák a vallási vádat: az istenkáromlást, merthogy Jézus az Isten fiának mondta magát implicate akkor, amikor mindannyiszor Istent atyámnak nevezte. Pilátus ezzel a váddal szemben nehéz helyzetbe került. azért ijedt meg, szállta meg félelem, mert a vallási vádakkal kapcsolatban nem

mert, vagy nem igazán tudta keresztülvinni az akaratát azokkal szemben, akiket kormányoznia kellett. Pilátus vallásosságában a félistenek nem olyan veszélyesek, mint a trónigénylők, a császárt is isten leszármazottjának tekintették, nem ezért ijedt meg. Féltette a hatalmát. Eléggé ingott a lába alatt a lé. Barátja, aki támogatta őt, Seianus szenátor, aki egyébként eléggé antiszemita volt, és aki mindig megvédte Pilátust a zsidókkal szemben, megbukott. Már nem volt Pilátusnak segítsége, aki kezességet vállalt volna érte, és joggal gondolhatta Pilátus, hogy fel fogják jelenteni a Nagytanács tagjai, az pedig nem hiányzott neki. És aztán Még Jézus is rálép az achillesére: nem válaszol a kérdésére, hogy honnan való. Mintha Jézus is a hatalmát vonná kétségbe...Tán azt hiszik, korlátozva van a hatalma? Pilátusnak szüksége van a császár barátja címre, úgyhogy beül a bírói székbe pedig háromszor is ártatlannak nyilvánította, mint helytartó jogász. Mégis átadja nekik, hogy megfeszítsék. A MÉGIS BÍRÓ Jézus pedig kimondja: Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna, ezért annak, aki engem átadott neked, nagyobb a bűne. Ki itt az igazi bíró? Egy egyhelyben toporgó, döntésképtelen, önmagát féltő, gyáva helytartó? Egy ellenséget felbérló képmutató hóhér Nagytanács? Egy pénzért megvehető, gondolkodni képtelen csőcselék? Semmi hatalmuk nem volna, ha felülről nem adatott volna... Jézus Krisztus a bíró, aki ezzel a mennyei Atya akaratára mutat, aki mindent eltervezett már. Fiának meg kell halnia ezért a gyalázatos emberiségért. Nem ők döntöttek végső soron őfelette, hanem Isten szeretete a világ iránt volt igazán döntő.

Ma már mindenki mindennek a bírója, azt sugallja minden közösségi oldal is, hogy beleszólhatunk, ítélezhetünk mások felett. Mindenki úgy érzi joga van a másikról véleményt nyilvánítani, anélkül, hogy ismerné. Kedves testvérem! Játsszod a bírót az életedben? Kibékítesz, játszamazol, egymásnak uszítasz, ellene hangolsz, egy életen át meg nem bocsátasz, haragot táplálsz, bosszút forralsz, átokért fohászkodsz? Itt van Jézus a MÉGIS BÍRÓ, aki elítélve is megítél mindannyiunkat: kegyelemre szorultak vagyunk, ő vállalja a bűnhődést, bíróként beül a vádlott székébe is. Ez a MÉGIS KEGYELEM, hogy aki elítélhetne, nem teszi. Az Atya egyszülött fiát adta értünk. ÁMEN

Javasolt ének: 227. és 445. énekek

Hirdetések:

- Köszönjük a mai igehirdetési szolgálatot Pogrányi Mária lelkipásztor testvérünknek!

Áldás, Békesség!

Diósd, 2021.03.21.

Pogrányi Károly